

BULLETIN

ORGAN FOR
BRUN/hellerud SUF

LEDER

Nr. 1 av Bryn AULs avis har en leder som heter "Bryn/Hellerud-sjokket". Her står det at en gang hadde Bryn/Hellerud og Bryn AUL fellesmøte, men etter det var "man" ikke interessert i noe nytt. Var man ikke? Bryn/Hellerud ba om et møte til, men Bryn AUL nektet. Videre står det at Bryn AUL og Bryn/Hellerud SUF hakker etter hverandre på hvert møte. Vi veit ikke åssen det er i AUF, men i Bryn/Hellerud har vi faktisk ikke snakka om Bryn AUL på et år nå - har ikke giddet. Lederen sier også at våre folk har bekjempet AUferne på skolene "som best de kunne" Bryn AUL har tydeligvis dårlig hukommelse. Noe av det første vi gjorde som lag var nemlig å oppsøke AUferne på Teisen for å få igang samarbeid. Men AUF foretrakk å smiske med Borse, og nektet. Siden da har vi faktisk ikke støtt på AUfere på skolene. Og da så.

Vi ser at lederen prøver å skape et gjennom falskt inntrykk av forholdet mellom SUF og AUF. Hvorfor? Fordi Bryn AUL går dårlig. Bryn AUL er en liten organisasjon, de sier sjøl at SUF dominerer distriktet. Vi er ikke hovne av den grunn, vi har sjøl vært en liten organisasjon. Saka er ikke hvor stort laget er, men hvor aktive man er og om man har bra meninger. Her svikter det for Bryn-laget. Bryn AUL prøver å gjøre Bryn/Hellerud SUF til syndebukk fordi AUF-laget en tid gikk dukken organisatorisk. Men Bryn/Hellerud hadde faktisk lite med saka å gjøre, vi dekket ikke de samme folka, og konkurrerte derfor ikke. AUF-laget gikk dukken på grunn av sitt lave politiske nivå, "jødebolsjevikene" i Bryn/Hellerud dolka dem i ryggen. Hva er nemlig AUF? Ungdomsorganisasjonen til DNA, DNA som fikk oss inn i NATO og støtter EEC, AP som stemmer for tvungen lønnsnemd, mot arbeiderkrav. AP er et forræderparti mot arbeiderklassen. Uansett hvor radikale AUferne er

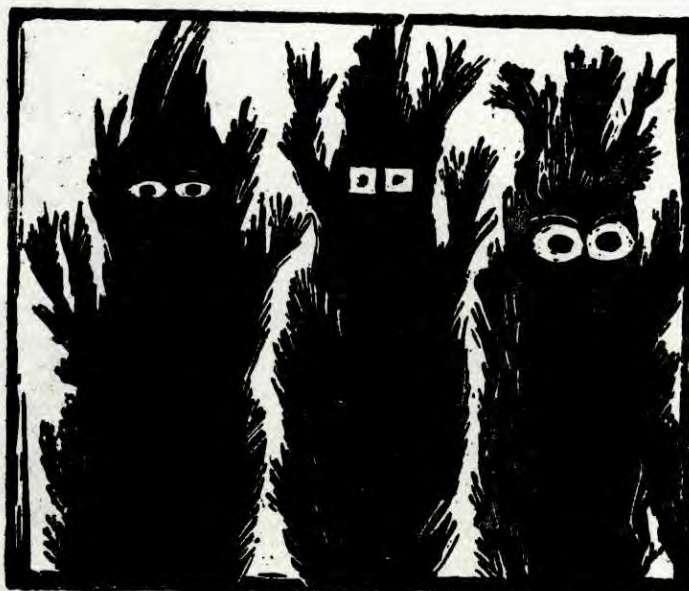
Redaktør:Tine : .

Medarbeidere:Jon-Arne C
Mons Fe , Steinar Hi ,
Astor L , Pål S ,
Tron Ø og noen til.

redaksjonelt

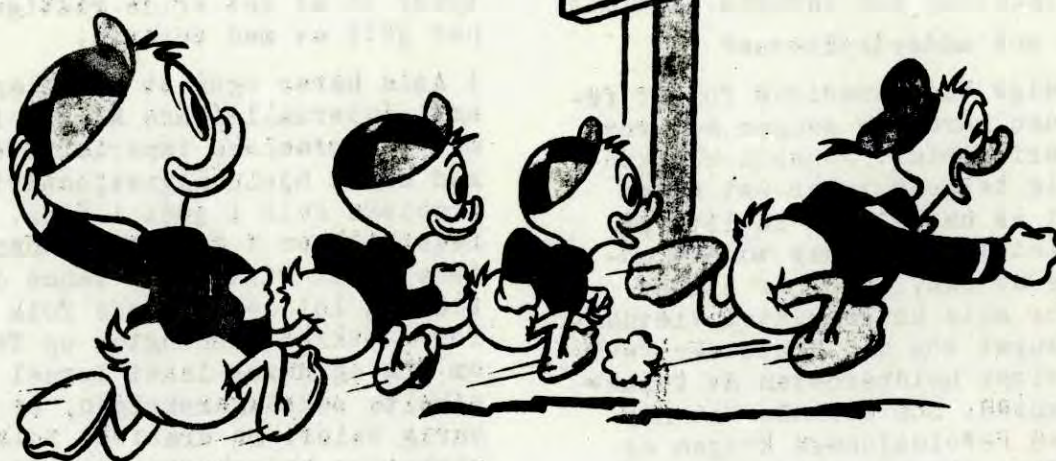
Dette nummer av Bulletin koster kroner 0,50. Styret har bestemt at avisa skal koste noe bl.a. fordi den er dyr å trykke. De som vil være sikre på å få alle numrene av denne utmerkede avisa vår kan tegne abonnement å få hvert nummer tilsendt. Abonnement koster kroner 4,00 pr. år. Forøvrig er vi i redaksjonen takknemlig for innlegg og gjerne kan man svare på artikler. Alt har interesse.

red.

RETTELSE TIL LEDEREN

side 2, 2. spalte, 9. linje nedenfra etter komma, skal være : ikke fordi "jødebolsjevikene"
side 2, 2. spalte, nederst, falt ut to linjer, skal være : i kjefsten, så støtter de pengefolka i praksis.

Og Bryn AUL? Folk innrømmer sjøl at de er det mest konservative AUF-laget i Oslo. Lederen klager over at Bryn/Hellerud har skremt medlemmene mot høyre! Består da Bryn AUL bare av liljehvite, jomfruelige borgerfrøkner som knapt knapt kan tenke sjøl, men løper redde hit og dit? I sannhet usle greier! Bryn AUL bestemmer ikke sjøl kursen, men lar seg dirigere av press fra høyre og venstre. Ikke rart radikal ungdom med litt peiling ikke akkurat strømmer til.

Når det gjelder Bryn/Hellerud så er det lett å peke på hvilke idéer vi står for. Vi stiller oss på arbeidsfolks side, vi er ikke bundet til noe parti som har forrådt arbeiderklassen. Vi høyakter Mao Tse-tung som vår tids største marxist-leninist, og vi hjelper aldri imperialistene med å dolke folkets Kina. Når lederen sier vi er så ekstreme at vanlige folk ikke godtar oss, så er det tøv. Vi er det største politiske laget i distriktet, medlemmene er vanlige folk. Vanlige folk skjønner hva vi står for og slutter opp om oss. Bryn AUL angriper oss av samme grunn som borgerpressa. De

synes SUF gjør en for god jobb, og er misunnelige og skremt. Sånne angrep er et tegn på at vi gjør det bra: "Å bli angrepet av fienden er ikke en dårlig ting, men en god ting"(Mao).

Dessverre ser vi nå enkelte tegn til radikalisme i Bryn AUL. Synd fordi enkelte bra folk har misforstått, og støtter ting som de egentlig er mot. Vi vil fortsette å bekjempe AUF, som vi har gjort før, fordi AUF er en del av Norges største borgerparti, DNA.

Men uansett hva Bryn AUL sier så er vi ikke dogmatikere og sekterister. Vi er aldri redde for å møte noen til diskusjon. Derfor gjentar vi nå offentlig tilbudet om åpent fellesmøte. Vi foreslår også kontakter for å undersøke samarbeid på skolene - om saker der vi virkelig kan stå sammen. Vi venter svar, herrer sosialdemokrater. Svaret vil vise radikale folk om dere er den samme gamle gangsterbanden - eller om dere er kommet litt lenger. Vi har foreløpig ingen illusjoner.

Sosialistisk årsoversikt

1967 har uten særlig motstand gått over i historien. En slik begivenhet framkaller alltid et tilbakeblikk. For sosialister er det naturlig å ta et slikt tilbakeblikk for å undersøke den internasjonale klassekampens utvikling i året som gikk. Hvilke framskritt og hvilke tilbakeslag har verdens folk hatt i sin kamp mot undertrykkerne?

Det heltmodige vietnamesiske folket fører i dag den hardeste kampen mot rovgriske imperialister. Johnson-klikken taper stadig terreng i Sør-Øst-Asias jungel. Det er naturlig å se litt på de seire Vietnams folk har vunnet under ledelse av FNL, fordi de staker ut veien for alle undertrykte. Vietnamkrigen, akkurat som den kinesiske revolusjonen, viser holdbarheten av folkekrigsstrategien. Som formann Mao har påpekt: "Den revolusjonære krigen er massenes krig, den kan bare føres så sant massene mobiliseres, så sant en støtter seg på massene."

Dette prinsippet har vist seg som en helt uomtvistelig sannhet også i den vietnamesiske revolusjonen. FNL kontrollerer nå størsteparten av den sørlige delen av Vietnam, og ved å forene seg med massene og bli massenes revolusjonære fortropp har Frigjøringsfronten allerede kastet opp graven for USA-imperialistene. Samme hvor langt fascistbanden i Pentagon går i utvidelsen av krigen, vil Vietnams folk seire, ikke på grunn av tilfeldigheter, men på grunn av en korrekt marxistisk-leninistisk politikk.

Ikke bare kameratene i Vietnam fører en riktig kamp mot verdens fiende nr. 1, USA-imperialismen. Denne kampen er verdensomspennende. Se på resten av Sør-Øst-Asia. Se på Burma. Geriljaen der behersker mer enn halvparten av landet om natte, og minst en tredjedel om dagen, ifølge regjeringskilder i Rangoon. Burmas kommunistiske parti leder denne kampen med Marxismen-Leninismen, Mao Tse-tungs tenkning som sin rettesnor. Videre har Indonesias kommunistiske parti nå foretatt en grundig analyse og kritikk av parlamentaristiske tendenser i partiet, som førte til CIA-kuppet med de etterfølgende massakrer av henimot en million kommunister. Overalt i Asia ser vi at de opportunistiske tendenser havner på historiens skraphaug, og at en korrekt marxistisk-leninistisk po-

litikk er satt i stedet. I India har folket på flere steder tatt opp den væpnete kampen etter folkekrigens prinsipper. Det samme ser vi i land etter land. I den nyopprettede folkerepublikken Sør-Yemen er britene kastet ut, og de sparsomme opplysningene som foreligger tyder på at det er de riktige folka som har gått av med seieren.

I Asia hører også et nederlag for den anti-imperialistiske kampen i -67 hjemme. De israelske imperialistene førte med USA's hjelp aggresjonskrigen mot de arabiske folk i juni i fjor. De vant. Lederklikken i Sovjet-Unionens Kommunistiske Parti viste sitt sanne forræderansikt og lot de arabiske folk i stikken, for å tekkes Washington og Tel Aviv. Sjøl om USA og deres lakei Israel vant den såkalte seksdagerskrigen, er dette ingen varig seier. De arabiske folk vil ikke akseptere krigsherrene og utsugerne. Kampen for Sør-Yemens frihet skulle vise det. Amerikanske dollar i massevis, napalm og marionett-regimer kan ikke i lengden hindre folkene over hele verden i å ta opp, føre og seire i sin rettferdige kamp mot utsugerne.

Asia er ikke noe enestående eksempel på at frigjøringskamper er i gang. Også i andre verdensdeler føres denne kampen med stadig tiltagende styrke. I Latin-Amerika har den væpnete kampen vært ført i en del år og de revolusjonære masser begynner nå etterhvert å føre en mer og mer korrekt linje i kampen. "Handelsreisende i revolusjon" er ikke hva Latin-Amerika trenger, men marxistisk-leninistiske partier, skolert i Mao Tse-tungs tenkning trengs for å føre kampen mot undertrykkerne mot en seierrik slutt. I løpet av - 67 har vi sett at bevegelsen mer og mer har kvittet seg med romantismen og forstått sannheten i at folket og bare folket er den kraft som skaper verdenshistorien. Vi kan bare hilse denne utviklinga med glede, fordi den innebærer et framsteg for hele den sosialistiske bevegelsen.

Foreløpig er USA's intervensjon i Latin-Amerika *fredelig*. I stedet for den åpenbare, håndgripelige landsetting av US-tropper, sprøyter de inn millioner av blodige dollar for å holde liv i korrupte regimer, ved siden av "green berets" og en hjelpende hånd i napalmleveransen. Men hvis utviklinga følger de sporene den i det siste har fulgt vil folkekrig-

Av Pål S...

ens røde fane bli reist også i Latin-Amerika. Det vil ikke United Fruit like. En ny Pentagon-invasjon.

Det afrikanske kontinentet har også gjennomgått en positiv utvikling i året som gikk. Salazar-Portugals små vietnamkriger i Portugisisk Guinea, Mozambique og Angola har ikke klart å hindre folkene i disse landene i å vinne stadig større seire. Portugisisk Guinea er nå for størstedelen i folkets hender, og i disse områdene er man nå i ferd med å bygge sosialismen. Tanzania har i det store og hele slått inn på den riktige linja, og geriljaen i Kongo er i ferd med å bli sterk. Mange regimer fører en anti-imperialistisk politikk, sjøl om det vel er lang vei igjen til sosialismen for disse. Vorster og Ian Smith sitter ved makta ennå, men også i fascistdiktaturene Rhodesia og Sør-Afrika-Sambandet begynner det å brenne under beina på makthaverne, -67 bar bud om dette.

Også i den vestlige verden blir den anti-imperialistiske fronten sterkere for hver dag. I sjølve USA har det vært opp-tøyer mot systemet og Black Power-bevegelsen er i sterk vekst. Amerikanske sosiologer har selv innrømmet at disse opp-tøyene stadig får mer og mer klasse-messig karakter. Amerikas fattige er våknet av dvalen!

Utviklinga i vår egen verdensdel har også riktig retning. Her kan vel Sferige stå som et lysende eksempel. Vietnambulletinen selges nå i 35 000 eksemplarer og Arbeidsgruppen for stöd åt FNL hadde 1. oktober samlet inn 500 000 svenske kroner til FNL, og de regner med å komme opp i 1 million før 1.mai 1968. Utenom dette har de samlet inn penger til en ny stor trykk-presse, A-2. I vårt eget land har også vietnamarbeidet og den anti-imperialistiske fronten blitt styrket. Både vietnamarbeidet og arbeidet her hjemme for å få med oss arbeidsfolk for å omdanne Norge til et sosialistisk land må fortsette med uforminsket styrke. For å sitere formann Mao Tse-tung:

"Selv om vi oppnår en kolossal framgang i vårt arbeid, gir dette ingen som helst grunn til at vi skal bli innbilske og hovmodige. Beskjedenhet hjelper en fram, mens inbilskheter fører til at en sakter akterut. Dette er en sannhet vi alltid må ha i tankene."

Godt og rødt nytt år!

Tanzania

Vår kamp for et sosialistisk Norge må inneholde, grovt sett, to aspekter som vil gripe inn i hverandre:

- 1) påpeke at kapitalismen ikke klarer å løse noe samfunnsproblem skikkelig
- 2) påpeke at sosialismen kan løse problemene, dvs bygge opp alternativet

P.g.a pkt.2 er det viktig for oss å følge med i det som skjer av sosialistiske utviklingsprosesser og eksperimenter rundt omkring i verden, for å se vi kan trekke lærdom ut av det, se om vi kan bruke noe på norske forhold o.a.

Idag følger vi med i Tanzanias utvikling. Dette landet er en sammenslutning av Tanganyika og Zansibar og ligger på Afrikas østkyst.

12.jan.1964 kvittet Zansibars folk seg med det britiske kolonivelde, og 26.april var republikken Tanzania et faktum. 5.feb.1967 kom president Nyerere med sin Arusha-erklæring, som er grunnlaget for den såkalte grønne revolusjon. Dens mål er å bygge opp sosialisme i Tanzania på landets særegne betingelser.

Hovedvekten er lagt på: hardt arbeid i jordbruket, ingen utenlandsk kapital i landets økonomi, bekjemping av den nye eliten som består av studenter og prioriterte arbeidere, samt bekjemping av byråkratiet i organisasjonsmønsteret. Eierforholdene i landet er nå at staten eier 300 jordbrukskooperativer, resten er selvstendige småbønders eiendom. Staten har kontrollen og aksjemajoriteten i de viktigste industrier. Handel, transport,

forts. siste side

LATIN-AMERIKA

La oss hylle Che Guevara for det han gav den revolusjonære bevegelse. Hans eksempel er lysende og det bør følges. Vi må aldri glemme ham. Vi lyser fred over hans minne. Men samtidig må vi holde oss vekk fra personkultusen. La oss prøve oss med en analyse av geriljaen i Sør-Amerika generelt og Che Guevara spesielt. For det første er den linjen som har blitt ført subjektiv. Særtegnet er vel at man har latt geværet lede geriljaen og ikke geriljaen lede geværet. Dette har da også ført til at nederlagene har blitt mange slik at vi pr. i dag har en slagen gerilja. Nå kan det ikke være tvil om at etter en periode med kritikk og selvkritikk så vil bevegelsen reise seg meget raskt. Men det er også en livsnødvendighet og mange tegn tyder også på at dette skjer. Dessuten trengs også en skolering av medlemmene slik at man får fram dynamiske lederskikkelser (de gamle er fengslet eller henrettet) a la Che Guevara, og dette vil være første skritt på vei mot en dynamisk bevegelse som kan lære av de gamle erfaringene. Det som har slått meg etter å pløyet gjennom endel nummer av "Solidarité Perou" er at geriljaen ikke fører eller ikke har prøvd å føre noen fullstendig masselinje. Derfor kan også en mann som Hector Bejar si at: "Vi regner med at de slag og fremskritt vi vinner i felten i kampen for de fattige indianerbøndenes rettigheter, vil være slik at vi dermed får industriarbeidere, fiskere og gruvarbeidere med oss. Dette er i beste fall en naiv politikk, i verste fall en katastrofal dumhet.

Altså: Geriljaen har konsentrert seg om de fattigste lag av befolkningen, de som har det verst, der nøden er sterkest artikulert. Dette har i og for seg naturlige årsaker fordi disse mennesker også bor på slike avsidesliggende steder der regeringsstyrkene er lettest å bekjempe. Man mener altså her å bygge brohoder som man kan arbeide videre fra. Det finns ingen kontakt med de andre deler av det vi kan kalle proletariatet, industriarbeiderne, fiskerne, gruvarbeiderne. Men vi kan vel ikke klandre geriljaen som sådan for dette som er et subjektivistisk syn etter min mening, men må vel legge skylden på hele venstrebevegelsen. Den Sør-Amerikanske venstrebevegelsen er uvanlig svak etter de forhold de lever under, med den direkte grusomme nød rett foran øynene, så er de, fra venstreliberalerne til marxistene, så revisjonistsik anlagt at de har samarbeidet og er villig til å samarbeide med USA-marionettene bare programmet til disse er litt reformvennlige: All erfaring har imidlertid vist at disse reformløftene er tomt prat.. Det som mangler er et marxistisk-leninistisk parti som fører en fullstendig masselinje, som koordinerer alle lag av proletariatet, som altså skolerer massene ideologisk med det formål å gjennomføre en revolusjon på basis av alliansen mellom bønder

og proletariat. I dette parti må geriljaen inkorporeres som et ledd fordi væpnet kamp er politikens høyeste stadium. Etter de forhold som råder i dag kan dette partiet bare utgå av geriljaen, fordi der er alle de bra folka. Che Guevara må ses på som en personisifering av disse forholdene. Det er ikke nok med heltemot! Hadde bare dette mennesket kunne brukes under

bedre planlagte forhold og med noen flere av samme kaliber ville nok imperialistene blitt papirtigre. Desverre er det nok slik at når vi får en ensidig utvikling av praksis i forhold til teori så vil det lett gå galt. Leve revolusjonen. Leve den eneste riktige ideologi, marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning.

Jon Arne Cc---

TEATERGRUPPA

Teatergruppa til Bryn/Hellerud har vist seg å arbeide dårlig. Grunnene til dette kan være mange : Slapphet i ledelsen, likegyldighet blant medlemmene, for stort arbeidspress på aktørene, feil valg av stykke etc. Akkurat hva det kommer av er ikke jeg den rette til å uttale meg om, fordi jeg bare var passivt med i gruppa, men dette er noe gruppa bør bringe klarhet i, slik at vi ikke gjør de samme feilene en gang til. Jeg vil imidlertid legge fram mitt syn på teaterarbeid som et forsøk på å skape en debatt som kan munne ut i at arbeidet går bedre, og blir et bedre politisk virkemiddel.

Det er viktig at vi ikke stivner i gamle arbeidsformer, men at vi søker å skape noe nytt, å stadig fornye oss selv, og på den måten gjøre det politiske arbeidet avvekslende, mer engasjerende.

Her har teatergruppa og teaterframstillingen sin store misjon.

Hvordan kan teatergruppa virke inspirerende på dem som arbeider der, være politisk skolerende både på dem selv og på medlemmene i laget, samt være med på å bryte ned gamle stivnede arbeidsformer?

1. Stykket som skal spilles bør være gruppas eget verk. Det vil si at den er skrevet av gruppa, og spilt av gruppa.
2. Den bør ha et klart politisk innhold.

3. Stykket som spilles bør være en kort sketsj som uten noe særlig forvarsel kan spilles på medlemsmøtene.

La meg ta et eksempel. Under den hardeste hetsen mot vår Peru - aksjon, måtte det være mulig å lage en sketsj som tok for seg borgelig u-hjelp på en ironisk måte.

En kort liten sak laget av gruppa selv, og som kunne ironisere over de borgeliges "julenisse"- mentalitet, hvor de suger til seg alt de kan få med den ene hånda, mens de vil ta 1% særskatt fra arbeidsfolk

for å gi ut som et plaster på såret, med den andre.

Jeg tror det er det beste for hele det framtidige arbeidet i Bryn/Hellerud at teatergruppa arbeider godt. La oss begynne med enkle arbeidsoppgaver, og gjennomføre dem.

Så kan vi når vi har lært igjennom dette arbeidet og høstet erfaringer kaste oss løs på større arbeidsoppgaver, men et skritt ad gangen.

Arild Jø

forts.

byggningsbransje, elektrisk kraft, oljeselskaper og økonomiske veiledningsfirmaer er statlige. Bankene og skolene er nasjonaliserte og den medisinske behandlingen er gratis. Tanzania har nettopp begynt på en treårsplan med det mål å bygge opp landet i full målestokk.

Dette er bra ting men selvsagt ikke nok til at vi skal betegne det som et absolutt vellykket sosialistisk foretagende. Den videre utviklingen vil vise oss holdbarheten av de teoriene som foreligger om de beste måtene å bygge opp landet på.

Arusha-erklæringen er helt genuin i afrikansk sammenheng, og føyer vesentlige nye momenter inn i bildet.

Den har et våkent blikk for at det må gjøres noe drastisk med utkantenenes problemer, derfor er da også hovedvekten lagt på utviklingen av jordbruket. Bøndene utgjør ca. 90% av befolkningen og den senere utvikling har vist at de automatisk blir hengende etter med den nåværende prioriteringspolitikk.

Vekten er videre lagt på en mobilisering av ungdommen. Idemessig sett en slags kulturrevolusjon og navnet på ungdomsgruppene er noe uhøytidelig blitt til "de grønne gardener". Den administrative elite har også etterhvert etablert seg så sterkt at de har blitt en trusel mot bøndenes rettigheter og mot Nyereres likhetsideologi.

Den artikulerte politikken, som alltid vil være et meget viktig ledd i utviklingen, er at alle slike tendenser, om de er byråkratiske eller ikke, må bekjempes med alle midler, og det later også til å være Nyereres politiske målsetting.

Den formen likhetsideologien har fått, gir uttrykk for en permanent revolusjonstilstand, som i øyeblikket prioriterer den klassen som nå er nede, i

neste øyeblikk en annen klasse når den tiden kommer. Målet er å viske ut det gamle klassesamfunnet og danne en reell sosialistisk stat der klasseskillene er borte, om man tolker Arusha-erklæringen.

I årene etter selvstendighetsdagen fant det sted en nærmest klassisk utvikling: overdimensjoneringen av bysamfunnet med en proporsjonal forskyving av samfunnslikevekten, på bekostning av landets vesentlige næringsgrunnlag, jordbruket. Det eneste Nyerere kunne gjøre som mottiltak var å oppfordre til hardt arbeid i jordbruket, samtidig komme med en oppfordring til alle skikt i samfunnet om å være nøysomme og ikke sløse med ressursene. Sløseri ville ikke landets økonomi ha råd til dersom ekspansjonen skulle bli så markert positiv som ønskelig.

Korrupsjon er bannlyst og de som har offentlige tillitsverv har ikke lov til å ha "bein" noen andre steder, f.eks. i industrien.

Tanzania, som altså er et fritt, uavhengig land, gir også løpende støtte til folkene i Mozambique, Angola og Portugisisk Guinea, som kjemper for sin frihet og rett til å bygge opp et harmonisk samfunn.

Idag er Portugal opptatt med en krig i Mozambique, men den dagen kan komme da de invaderer Tanzania.

Leietropper kan også komme fra vest, gjennom Kongo, derimot er det liten mulighet for et angrep fra nord, gjennom Uganda og Kenya.

Imperialistene er til alle tider interessert i en koloni og utbyttingskilde i Tanzania, men vi får håpe at dette ikke skjer og vi ønsker Nyerere og hans folk lykke til i tida framover. Det vi kan gjøre er å studere det som skjer og formidle sannheten til det norske folk.

Vi ønsker Tanzania et godt nyttår!

Jon Arne C